

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa R. B. przeciwko T. B. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

- 1) zasądził od pozwanej T. B. na rzecz powódki R. B. kwotę 20 000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 0,2% za każdy dzień zwłoki nie wyższymi jednak niż wysokość dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części, tj. zakresie dotyczącym odsetek umownych i okresu ich dochodzenia – co do punktu 2 wyroku. Skarżąca wydanemu orzeczeniu zarzuciła:

- I. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego zebranego przez Sąd I instancji co doprowadziło do wydania wyroku krzywdzącego dla powódki,
- II. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez jego nie zastosowanie i nie uwzględnienie przy wyrokowaniu zasad współżycia społecznego.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie roszczenia głównego wraz z odsetkami umownymi w wysokości 0,2% za każdy dzień zwłoki, liczonymi od dnia 22 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II instancję.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jako znajdujące oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym uznać należało za prawidłowe.

Niezasadny i niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., który to przepis dotyczy oceny wiarygodności i mocy dowodowej zebranych dowodów. W kontekście tej regulacji podkreślić trzeba, że zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest posłużenie się argumentami wyłącznie jurydycznym i wykazywanie w ten sposób, że ujęte w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, że ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów przez sąd jest rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (zob. wyroki SN z 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, z 2 kwietnia 2003 r., I CKN 160/01, z 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, z 29 czerwca 2004 r., II CK 393/03).

Tymczasem powódka w apelacji tego rodzaju zarzutów nie sformułowała. Nie wskazuje nawet w uzasadnieniu zarzutu, iż kwestionuje jakiegokolwiek ustalenia faktyczne sprawy. Nie wytłumaczyła w jakim zakresie okoliczności ustalone przez Sąd I instancji miałyby dla niej krzywdzące. Nie wiemy zatem na czym miały polegać te naruszenia, z czym się wiążą. Powódka wskazała jedynie ogólnikowo, że Sąd I instancji ocenił materiał dowody w sposób dowolny, nie wskazując konkretnie co jej zdaniem źle ustalił czy też ocenił Sąd Rejonowy. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przy ocenie dowodów przepisu art. 233 k.p.c. wymaga wskazania, jakie konkretnie dowody mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodne i posiadające moc dowodową mimo, że na walor ten nie zasługiwały albo które konkretnie dowody wadliwie sąd uznał za niewiarygodne i pozbawione mocy dowodowej (vide: wyrok SN z 18.01.2002 – I CKN 132/01 – niepubl.). Apelacja zaś podnosząc zarzut naruszenia art. 233 § przy ocenie dowodów nie wskazuje ocenę których konkretnie dowodów kwestionuje.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a z ustalonych faktów wysnuł prawidłowe wnioski. Starannie zebrał i szczegółowo rozważył zgłoszone dowody mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz ocenił je w sposób nie naruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez sąd ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów. W przekonaniu Sądu odwoławczego apelujący nie zdołał podważyć wiarygodności materiału dowodowego, który stał się podstawą ustaleń Sądu I instancji. Jak wynika z treści materiału dowodowego przedmiotowe roszczenie zostało zasądzone na podstawie załączonej umowy w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał oceny zasadności żądania pozwu, przy uwzględnieniu takiego materiału dowodowego, jaki został mu zaoferowany w toku postępowania i dokonał jego oceny odpowiadającej wymogom stawianym na gruncie art. 233 § 1 k.p.c. Dalej dokonał prawidłowej subsumpcji norm prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego, trafnie uznając, że żądanie zapłaty oparte na treści art. 720 k.c. znajdowało uzasadnienie w zakresie roszczenia głównego oraz nieprzedawnionych odsetek jednak w wysokości nie wyższej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie.

Również zarzut naruszenia art. 5 k.c. jest pozbawiony racji. Powódka, jak wynika z treści uzasadnienia apelacji, wiąże niezastosowanie tego przepisu z nieprawidłowym oddaleniem powództwa w zakresie wysokości odsetek oraz okresu ich dochodzenia. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku w sposób szczegółowy odniósł się do tych okoliczności. Prawidłowo uznał, iż wysokość odsetek wskazanych w postanowieniach umowy nie może zostać zasądzona z uwagi na ich charakter lichwiarski, który w prawie polskim jest niedopuszczalny. Bez znaczenia pozostają w tym przypadku również zapisy umowne, które nie mogą wyłączać czy też ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie. Należy wskazać, że zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, wówczas należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, bowiem żądanie powódki wypłaty odsetek w wysokości 0,2 % za każdy dzień zwłoki przewyższa unormowania ustawowe. Z tego też względu prawidłowo Sąd Rejonowy przyznał powódce odsetki umowne w wysokości 0,2% za każdy dzień zwłoki nie wyższe jednak niż wysokość dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym.

Również kwestia okresu dochodzenia odsetek została prawidłowo ustalona przez Sąd, bowiem jak wynika z treści art. 118 k.c. termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe wynosi 3 lata. Tym samym zasadnie Sąd Rejonowy przyjął, iż w przedmiotowej sprawie odsetki należą się za okres od 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, zaś za pozostały okres uległy przedawnieniu, bowiem jak wynika z treści materiału dowodowego powódka dopiero w dniu 20 stycznia 2021 roku złożyła pozew do sądu. Skoro przedmiotowa pożyczka miała zostać zwrócona powódce w dniu 22 stycznia 2015 roku, to nic nie stało na przeszkodzie, aby powódka już dużo wcześniej wezwała pozwaną do spłaty zadłużenia. Skoro tego nie uczyniła to konsekwencje z tym związane, tj. przedawnienie odsetek, obciążają ją. Z pewnością przedstawione przez powódkę okoliczności nie uzasadniają ochrony jej żądania w przedawnionej części na podstawie art. 5 k.c., gdyż zgadzając się z powódką, iż pożyczzyła ona pozwanej kwotę 20 000 zł na zakup nieruchomości, nie może ująć uwadze Sądu, iż następnie z tej nieruchomości powódka korzystała zamieszkując tam

w okresie listopada 2016 roku do sierpnia 2020 roku. Tym samym powoływanie się w tych okolicznościach na zasady współżycia społecznego jest nieuzasadnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych względów przemawiających za ingerencją w treść kontrolowanego wyroku, wobec czego kierując się brzmieniem art. 385 k.p.c. oddalił niezasadną apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec oddalenia apelacji powódka przegrała postępowanie w II instancji, dlatego też na niej ciąży obowiązek pokrycia związanych z tym kosztów. Na wydatki poniesione przez pozwaną złożyła się opłata od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie adwokata, którego wysokość (1.800 zł) ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 100).